

та отче, не бойся, азъ съмъ грѣшныи Неофитъ,
 кандложигатель-а го попыта: какъ си вѣдѣвалъ
 въ цркви-тѣхъ прѣдъ мене и гдѣ дамъ те здравъ,
 а Неофитъ рече: прости ма отче, не знамъ
 какъ отъ вечерни-хъ заспахъ и останахъ надъ гробъ
 на бѣлаго; въ полуночь доиде надъ мене
 нѣкой като спѣхъ въ архіерейскы одежды и съ па-
 тернцѣ-тѣхъ си тихо ма повѣта, и рече: надъ мой-
 а ли гробъ спиши? стани скоро молима Богу. Азъ
 като съ уплашихъ сконихъ и тутакси съ видѣхъ
 здравъ. Кандложигатель-а съ върна назадъ о-
 тиде при архимандрита и каза: сичко що съ е
 прилучило на Неофита.

На сутринѣ-тѣхъ испроводихъ Неофита при
 Патріарха, извѣстиса и до цара, сички тогази
 благодарихъ Бога, исполнима и слово-то кое-
 то рече свѣтлыи, че Божіа-та благодать, коа-то
 му е дадена не исхожда отъ гроба, из ще е всег-
 да какво-то е и до днесь. Послѣ доклѣ въ Христіа-
 нско-то царство, чудила-та непрестанно съ дѣй-
 ствовахъ. Много пѣты съ мѣлавахъ съ прѣпо-
 добнаго Сѹмеона на помощь прѣдъ войскѣ-тѣхъ,
 кога благочестивый царь Българскый имаше вой-
 нѣхъ, кога като ангели Божіи на въздухъ, а кога
 на вѣлы коніе вѣдехъ предъ войнѣ-тѣхъ, тѣи и
 въ кое-то отечество Сербіѣхъ много чудеса съ